

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησίᾳ δρ. 25.—	Ἐτησίᾳ Φράγκα 25.—
Ἑξαμηνίως » 14,—	Ἑξαμηνίως » 14,—
Τρίμηνιος » 7,50	Τρίμηνιος » 7,50
ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἑτησίᾳ) δολλάρια 4.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐρυπιδίου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 20 Αὐγούστου 1922

Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 38

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ' (Συνέχεια)

— Ἐγὼ στοῖχα πεῖ, σύντροφε, τοῦ ἔλεγε. Ὁ βασιλιάς τῆς Μαύρης Μάσκας δὲν πιάνεται ἅπὸ ἕνα παιδάκι σὰν καὶ σένα. Πάλι καλὰ πού ὡς τώρα, χάρις στὰ ρούχα αὐτά, γλύτωσες ἀπ' τὴν ἐκδίκησίν σου. Τὰ μάτια σου τέσσερα, Φρέδο! Παίξεις τὸ πετσί σου!

— Μπα! ἀπαντοῦσε μ' ἀφροντισιὰ τὸ παιδί.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ξανάρχισε τὶς περιπέτειές του.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου βασιλιά θὰ γινόνταν σὲ μιὰ ἐβδομάδα καὶ ὁ Φιδὲς ἔλπιδε πὼς θὰ πάρῃ πίσω τὴν κασσετίνα, βασιζόμενος σ' αὐτὸ καὶ ὄχι στὶς τρελλὰς ἀπόπειρες τοῦ παιδιοῦ.

Ὁ σκοπὸς του ἦταν ν' ἀντικαταστήσῃ αὐτὸς τὸ βασιλιά καὶ ἐνεργεῖτο μ' αὐτὸ τὸ πρόγραμμα μαζὶ μὲ ἄλλους δυσχερεστῆς.

Ὁ Φιδὲς ὁμῶς ἄδικα καταφρονοῦσε τὸ Φρέδο καὶ τὶς ἀπόπειρές του.

Μιὰ παροιμία λέει ὅτι «πολλὰς φορές σου χρειάζεται ἕνας μικρότερός σου» καὶ ἡ παροιμία αὐτὴ ἀλήθειας ἀκόμη μιὰ φορά.

Ἀνάμεσα στὰ σπίτια, πού ὁ Φρέδος εἶδε τὸ βασιλιά νὰ συχνάζῃ, ἦταν καὶ ἕνα στήν ὁδὸν τῶν Ἀγγλων.

Ἦταν ἕνα μέτριο σπιτάκι μὲ δυὸ πατώματα, μὲ ῥαγισμένους τοίχους καὶ σάπια παραθυρόφυλλα. Τέτοια σπίτια ἦταν ἀφθονὰ στὴ βρωμερὴ αὐτὴ συνοικία.

Μιὰ ὁλόκληρη μέρα τὸ παιδί ἐξέταζε τὸ σπίτι αὐτό, πού μποροῦσε νάταν ἡ τωρινὴ κατοικία τοῦ βασιλιά.

Φαινόταν ἄδειο· τὰ παραθυρόφυλλα του δὲν ἄνοιγαν ποτέ. Τριγυρίζοντας τὴ μάντρα, ὁ Φρέδος εἶδε πὼς μιὰ ἄλλη πόρτα, στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ, ἔβγαζε μέσα στὸ λαχανόκηπο.

Αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψις τοῦ δυνάμωσε τὶς ὑποψίες του, γιατί ἀπὸ τότε πού παρακολουθοῦσε τὸ βασιλιά παρατήρησε ὅτι εἶχε ἰδιαιτέρη προτίμησιν στὰ σπίτια πού εἶχαν διπλὴ εἴσοδο.

— Πρέπει νὰ μάθω τί 'ναί ἐκεῖ μέσα! μουρμούρισε τὸ παιδί.

Περίμενε νὰ νυχτώσῃ καὶ στὶς ἑντεκα, δηλαδή τὴν ὥρα πού ἤξερε πὼς ὁ βασιλιάς ποτὲ δὲ βρισκόταν στὸ σπίτι του, πῆγε στὴν ὁδὸν τῶν Ἀγγλων.

Χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι τὸ σπίτι ἐκεῖνο μποροῦσε νὰ ἦταν κατοικημένο, ἀνασῆκωσε τὴ φούστα του, σκαρφάλωσε στὴ μάντρα, μὲ τὴν τέχνη πού ἔβρουσε πὼς εἶχε σ' αὐτὸ τὸ γυμνασμά καὶ κατρακύλισε ἀθόρυβα μέσα σ' ἕνα κήπο, ὅπου ἦταν πεταμένα παλιά κουτιά ἀπὸ σαρδέλλες καὶ σπασμένες μπουτίλλες.

Μόλις βρέθηκε στὸν κήπο τὸ παιδί κοίταξε μ' ἐκπληξή γύρω του.

Τὸ σπίτι δὲν ἦταν ἀκατοίκητο!

Ἀπὸ ἕνα φωτισμένο παράθυρο τοῦ ὑπογείου, εἶδε δυὸ ἀνθρώπους πού ἔπιαναν καὶ ἔπαιζαν χαρτιά.

«Ὁ Φρέδος ἄφησε τὴ βαλίτσα στὸ τραπέζι...»

Μὰ αὐτὸ δὲν ἦταν ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος πού τὸν ἀπειλοῦσε. Στὸ φῶς πού ἐρχόταν ἀπ' τὸ φωτισμένο παράθυρο, διέκρινε, μέσα στὸν κήπο, μιὰ μαύρη σκιά, πού φαινόταν πὼς τὸν παραμόνευε.

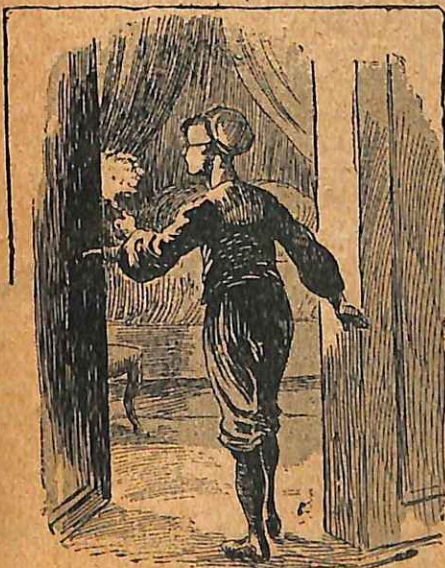
Δὲν ἦταν ἄνθρωπος!

Ἡ μαύρη σκιά τὸν πλησιάζει ἐρποντάς· διακρίνει δυὸ γυαλιστερὰ μάτια καὶ ἄσπρα ἀπειλητικὰ δόντια. Ἀκούγεται καὶ ἕνα οὐρλιασμα ὑπόκωφο. Ὁ Φρέδος ἐγνώρισε τὸν ἐχθρό του! Εἶναι ἕνας σκύλος, ἕνας σκύλος ἀπ' τοὺς μισοάγριους ἐκείνους σκύλους, πού πολλὰς φορές εἶχε ἰδεῖ τοὺς συμμορίτες νὰ τοὺς παίρνουν μαζί τους, στὶς νυχτερινὰς ἐπιχειρήσεις τους.

Τὰ ζῦα αὐτά δὲν γαυγίζουν. Εἶναι μαθημένα νὰ ὀρῶσιν πάνω στὸ λαμπρὸ ἐκεῖνο, πού τοὺς δεῖχναι ὁ κύριός τους καὶ νὰ τὸν πνίγουν ἀλόπητα μὲ τὰ δόντια τους.

Σ' ἕνα τέτοιο σκυλὶ εἶχ' ἐμπιστευθῇ τὴ φρούρηση τοῦ σπιτιοῦ τοῦ βασιλιάς. Εὐτυχῶς, στὰ μαθήματα πού ἔδινε στὸ Φρέδο ὁ Φιδὲς, δὲν παρέλειψε νὰ τοῦ μάθῃ καὶ πὼς ἐπρεπε ν' ἀγωνισθῇ κανεὶς μ' ἕνα τέτοιο ζῦο.

Θὰ ἰδοῦμε ὅτι τὰ μαθήματα αὐτά

«Τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἦταν τοῦ βασιλιάς.»
(Σελ. 298, στ. 6')

δεν πήγαν χαμένα. Και νά τώρα. Στην αρχή, το ζώο διατάζει: κάτω απ' αυτά τα γυναικεία ρούχα δεν αναγνωρίζει έχθρο, σάν αυτούς που έχει συνειθίσει να πολεμά και τριγυρίζει το Φρέδο με δ-πόκωφα ούρλιασματά.

Ο Φρέδος δεν χάνει τον καιρό του: βιάζει τη φούστα του και την τυλίγει στο άριστερό του μπράτσο. Ύστερα βιάζει απ' τη ζώνη του ένα στυλέτο, που τ'όφανε πάντα μαζί του, απ' όπου άρχισε την καταδίωξη του Σφάχτη. Τό σκυλί έρεβίζεται... Μ' ένα άγριο ούρλιασμα όρμάει άπάνω του.

Μά το παιδί, μ' ένα έπιτυχημένο κίνημα, έχωσε μέσα στ' άνοιχτό στόμα του σκύλου το μπράτσο του που είχε τυλίξει τη φούστα του. Τό σκυλί δαγκάνει το μπράτσο και, με την έπιμονή που χαρακτηρίζει τη ράτσα του, δεν άφινει εύκολα αυτό που άρπαξε.

Εν τω μεταξύ ο Φρέδος έδύθηκε τό στυλέτο του στη καρδιά, ως τη λαβή.

Χτύπησε καλά και αϊσθάνεται ένα αδάκι από αίμα νά του βρέχη την γάμπα. Άκούγεται μια πνιγμένη άναπνοή και τό σκυλί σωριάζεται σά πόδια του.

Ευθύς ύστερ' απ' τη νίκη αυτή, ο Φρέδος φοβήθηκε μήπως απ' τό θόρυβο της πάλης ύποψιάστηκαν οί άνθρωποι του ύπογείου και βγήκαν νά ιδούν.

Οί φόβοι του όμως είναι άδύσημοι... οί κακούργοι δεν άκουσαν τίποτε. Τούς βλέπει μέσ' από τά τζάμια: Ο ένας τραγουδά δυνατά, ο άλλος είναι ξαπλωμένος ανάμεσα σέ μισοάδεια ποτήρια και άδειες μπουτίλλιες.

Κι' οί δυό είναι στουπί στο μεθύσι.

— Έμπρός! σκέφθηκε ο Φρέδος. Απόψε ο βασιλιάς είναι πολύ άσχημα φυλαγμένος... Άν άπόψε δέ μπώ στο δωμάτιό του, ποτέ άλλως δέ θά μπώ.

Και θαρρετά διευθύνεται πρós την πόρτα του σπιτιού.

Τήν άνοίγει άθόρυβα, περνά σά μια σκιά μπρός στους μεθυμένους κι' άνεβαίνει τέσσερα-τέσσερα τά παλιά σκαλοπάτια.

Στό κεφαλόσκαλο βιάζει απ' την τσέπη του ένα κερύ και τ' ανάβει στό φώς αυτό βλέπει μπρός του τρεις πόρτες. Ποιά άραγε είναι ή πόρτα του δωματίου του Σφάχτη;

Σπρώχνει στην τύχη αυτή που είναι μπροστά του... Δέν άνοίγει' είναι κλειδωμένη.

Αυτό όμως δεν στενοχωρεί τό φίλο μας. Ο Φιδές του έχει μάθει στην εντέλεια τό χειρισμό της «καρδερίνας». Βιάζει μια απ' την τσέπη του και, με τη μεγαλύτερη εύκολία, παραβιάζει την κλειδωνιά.

Μπαίνει στο δωμάτιο. Κρίμα! Στό φώς του κεριού διακρίνει ότι τό δω-

μάτιο είναι άδειο, έντελώς άδειο. Λίγο άχυρο είναι σωρευμένο σέ μια γωνιά, στους τοίχους και στο τοβάνι είναι άράχνες... Όρισμένως, ο βασιλιάς δεν κατοικεί δώ.

Η δεύτερη πόρτα δεν είναι κλειδωμένη. Γυρίζει τό πόμολο και ρίχνει μέσα ένα βλέμμα. Κι' αυτό τό δωμάτιο είναι άδειο σάν τό πρώτο.

— Τι διάβολο! μουρμούρισε ο Φρέδος. Πάλι γελασμένος είμαι; Κι' όμως, άν αυτό τό σπίτι ήταν έτσι άδειο, δέ θάρχόταν τρεις φορές σέ μια βδομάδα ο βασιλιάς. Δέ θά ήταν κάτω αυτοί οί μπεκρήδες, που φαίνεται πως τό φυλάνε. Άς έξακολουθήσω, άφού κανείς δεν μ' έμποδίζει.

Προχωρεί στην τρίτη πόρτα. Αυτή είναι στερεά κλειδωμένη.

Άρκετην ώρα παιδεύτηκε γιά νά την άνοίξη, εφαρμόζοντας όλα τά συστήματα και τίς μεθόδους που τού είχε μάθει ο Φιδές. Τέλος με χαρά είδε ότι ή πόρτα ύποχωρούσε και ή χαρά του διπλασιάστηκε όταν μπόρεσε νά ρίξη απ' τό άνοιγμα ένα βλέμμα μέσα στο δωμάτιο.

Δέν ήταν άδειανό σάν τάλλα. Ένα λυχνάρι με ρόζ γλόμπο, κρεμασμένο απ' τό ταβάνι, έρριχνε μυστηριώδες φώς, άρκετό ως τόσο γιά νά διακρίνη ο Φρέδος τί ήταν μέσα σ' αυτό τό δωμάτιο.

Οί τοίχοι ήταν στρωμένοι με βαθύ κόκκινο βελούδο· παχιά χαλιά σκέπαζαν τό πάτωμα. Στη μέση ήταν ένα κρεβάτι με κουνοπιέρα, που ή κουβέρτα του ήταν άναστηκωμένη σά ν' άδειγνε ότι περίμενε τόν κάτοικο του δωματίου. Μπρός σά παράθυρα κρεμόνταν δαντελλένιες κουρτίνες και στους τοίχους ήταν τραπεζάκια σκεπασμένα με χαρτιά κι' άλλα μικροπράγματα.

Δέν έμενε άμφιβολία: Τό δωμάτιο αυτό με την πλούσια έπίπλωσή, που ήταν κρυμμένο μέσα στο έρειπωμένο αυτό σπίτι, ήταν του βασιλιά.

Άλλωστε μια τελευταία ανακάλυψη έπεισε όλοτετα το Φρέδο.

Στό κεφαλοκρέββατο είδε, καρφωμένο πάνω στο κόκκινο βελούδο του τοίχου, τό στυλέτο με την έλεφαντίνη λαβή, σύμβολο της βασιλικής έξουσίας.

Ο Φρέδος δεν μπόρεσε νά πνίξη μια κραυγή χαράς, όταν βεβαιώθηκε ότι αυτή τη φορά είχε πετύχει: είχε ανακαλύψει επί τέλους τη μυστηριώδη και τόσο ύπερβυρτη κατοικία του βασιλιά της Μαύρης Μάσκας.

Η κασσετίνα θά βρίσκεται, δίχως άλλο, μέσα σ' αυτό τό δωμάτιο, άνάμεσα στ' αναρίθμητα πράγματα, που είναι σωρευμένα πάνω σά διάφορα έπιπλα. Βιάζεται νά βεβαιωθεί.

Σπρώχνει προσεχτικά την πόρτα και μπαίνει μέσα στο δωμάτιο. Άμέσως ζεται νά πετάξη πρώτα τη βαλίτσα κι' ύστερα νά προσπαθήση νά γλουστρήση κι' αυτός, με κίνδυνο νά σκοτωθή...

Έξαφνα τεντώνει τ' αυτιά του. Ένα κάρρο πλησιάζει άργα - άργα. Χωρίς άκόμη νά νοιώση τί βοήθεια μπορούσε νά του προσφέρει αυτό τό κάρρο, με τό προαίσθημα εκείνο, που χαρακτηρίζει τούς κινδύνους, σταματά και περιμένει.

Τό κάρρο προχωρεί: Είναι κάποιου γειτονικού περιβολάρη, που πηγαίνει τά λαχανικά του στην αγορά. Ο Φρέδος διακρίνει πως είναι φορτωμένο με λάχανα, σαλάτες κι' άλλα χορταρικά.

— Ω! μουρμουρίζει. Άν έπεφτα εκεί μέσα, δέ θά πάθαινα τίποτα. Ναι, μή ή πόρτα θ' άνθέξη, ως που τό κάρρο νά φτάση κάτω απ' τό παράθυρο; Άπ' αυτό έξαρτάται τό πán.

Ο πόρτα φαίνεται έτοιμη νά ύποχωρήση. Στό άπάνω μέρος της οί κακούργοι έχουν χώσει ένα μοχλό και πολεμούν νά τη ρίξουν.

Ο Σφάχτης όμως έφρόντιζε γιά την ασφάλειά του κι' ή πόρτα είναι περισσότερο απ' ό,τι φαίνεται γερή. Ο μοχλός δεν έφερε άκόμη κανένα αποτέλεσμα.

Εν τω μεταξύ τό κάρρο πλησιάζει άργα.

Μόλις δεκαπέντε μέτρα απέχει απ' τό παράθυρο... Μόλις δέκα... Μόλις πέντε.

Ο άγωγιάντης κοιμάται ήσυχος πάνω στο κάθισμά του κι' ο πράσινος όγκος προχωρεί.

Ένας άπαισιος πάταγος ακούγεται. Η πόρτα είχε σπάσει.

Μά ο Φρέδος, με τη βαλίτσα στο χέρι, έπήδησε τώρα πιά απ' τό παράθυρο.

Είχε καλά ύπολογίσει τό πήδημά του κι' έπεσε μαλακά κι' άθόρυβα πάνω σά λάχανα και σά καρόττα.

Ο άγωγιάντης δεν έξύπνησε.

Ο Φρέδος μαζεύτηκε μέσα σά λαχανικά και, κρυμμένος μέσα σά φύλλα, βλέπει τούς κακούργους, σκυμμένους απ' τό παράθυρο, νά κοιτάζουν στο δρόμο, σαστισμένοι απ' την έξαφάνισή εκείνου, που περίμεναν νά τόν ιδούν κομματιασμένο στίς πλάκες του πεζοδρομίου.

Στή γωνία του δρόμου τόν κάρρο έστριψε κι' ο άγωγιάντης έξύπνησε και χτύπησε τ' άλογό του γιά νά τρέξη, χωρίς νά ύποπτευθή τό πρόσθετο φορτίο που τραβούσε.

Ο Φρέδος έκρινε περιττό νά τόν είδοποιήση. Γλίστρησε ως στην άκρη του φορτίου και στή γωνία ένός άλλου δρόμου, πήδησε απ' τό κάρρο με τη βαλίτσα σά χέρια.

Πού πηγαίνει;

Περνούν μερικές στιγμές άγωνίας... Ο Φρέδος διατάζει νά πάρη άπόφαση, ένφ πίσω του ακούει τούς κακούργους, που έχουν λυσσάξει νά σπάσουν την πόρτα.

Η πόρτα μόλις άντέχει. Τρίζει και φέινεται έτοιμη νά ύποχωρήση.

Ο Φρέδος στρέφεται πάλι πρós τό παράθυρο. Μ' όλο τό ύψος του, είναι

ή μόνη έλπίδα σωτηρίας που τού μένει. Άνεβαίνει στο παράθυρο. Έτοιμάζεται νά πετάξη πρώτα τη βαλίτσα κι' ύστερα νά προσπαθήση νά γλουστρήση κι' αυτός, με κίνδυνο νά σκοτωθή...

Έξαφνα τεντώνει τ' αυτιά του.

Ένα κάρρο πλησιάζει άργα - άργα. Χωρίς άκόμη νά νοιώση τί βοήθεια μπορούσε νά του προσφέρει αυτό τό κάρρο, με τό προαίσθημα εκείνο, που χαρακτηρίζει τούς κινδύνους, σταματά και περιμένει.

Τό κάρρο προχωρεί: Είναι κάποιου γειτονικού περιβολάρη, που πηγαίνει τά λαχανικά του στην αγορά. Ο Φρέδος διακρίνει πως είναι φορτωμένο με λάχανα, σαλάτες κι' άλλα χορταρικά.

— Ω! μουρμουρίζει. Άν έπεφτα εκεί μέσα, δέ θά πάθαινα τίποτα.

Ναι, μή ή πόρτα θ' άνθέξη, ως που τό κάρρο νά φτάση κάτω απ' τό παράθυρο; Άπ' αυτό έξαρτάται τό πán.

Ο πόρτα φαίνεται έτοιμη νά ύποχωρήση. Στό άπάνω μέρος της οί κακούργοι έχουν χώσει ένα μοχλό και πολεμούν νά τη ρίξουν.

Ο Σφάχτης όμως έφρόντιζε γιά την ασφάλειά του κι' ή πόρτα είναι περισσότερο απ' ό,τι φαίνεται γερή. Ο μοχλός δεν έφερε άκόμη κανένα αποτέλεσμα.

Εν τω μεταξύ τό κάρρο πλησιάζει άργα.

Μόλις δεκαπέντε μέτρα απέχει απ' τό παράθυρο... Μόλις δέκα... Μόλις πέντε.

Ο άγωγιάντης κοιμάται ήσυχος πάνω στο κάθισμά του κι' ο πράσινος όγκος προχωρεί.

Ένας άπαισιος πάταγος ακούγεται. Η πόρτα είχε σπάσει.

Μά ο Φρέδος, με τη βαλίτσα στο χέρι, έπήδησε τώρα πιά απ' τό παράθυρο.

Είχε καλά ύπολογίσει τό πήδημά του κι' έπεσε μαλακά κι' άθόρυβα πάνω σά λάχανα και σά καρόττα.

Ο άγωγιάντης δεν έξύπνησε.

Ο Φρέδος μαζεύτηκε μέσα σά λαχανικά και, κρυμμένος μέσα σά φύλλα, βλέπει τούς κακούργους, σκυμμένους απ' τό παράθυρο, νά κοιτάζουν στο δρόμο, σαστισμένοι απ' την έξαφάνισή εκείνου, που περίμεναν νά τόν ιδούν κομματιασμένο στίς πλάκες του πεζοδρομίου.

Στή γωνία του δρόμου τόν κάρρο έστριψε κι' ο άγωγιάντης έξύπνησε και χτύπησε τ' άλογό του γιά νά τρέξη, χωρίς νά ύποπτευθή τό πρόσθετο φορτίο που τραβούσε.

Ο Φρέδος έκρινε περιττό νά τόν είδοποιήση. Γλίστρησε ως στην άκρη του φορτίου και στή γωνία ένός άλλου δρόμου, πήδησε απ' τό κάρρο με τη βαλίτσα σά χέρια.

Πού πηγαίνει;

Περνούν μερικές στιγμές άγωνίας... Ο Φρέδος διατάζει νά πάρη άπόφαση, ένφ πίσω του ακούει τούς κακούργους, που έχουν λυσσάξει νά σπάσουν την πόρτα.

Η πόρτα μόλις άντέχει. Τρίζει και φέινεται έτοιμη νά ύποχωρήση.

Ο Φρέδος στρέφεται πάλι πρós τό παράθυρο. Μ' όλο τό ύψος του, είναι

Διευθύνεται πρós την πλατεία Μωμπερ.

Έχει έλπίσει νά βρή τό Φιδέ και νά τού δείξη με περηφάνεια τη βαλίτσα, λέγοντάς του: — Όρίστε, τά κατάφερα!

Τρέχει ώρα πολλή και, πράγμα περίεργο, δέ συναντά κανένα χωροφύλακα.

Μέσα στην τρέλλα της φυγής, τό παιδί δεν έσκέφθηκε ότι γύριζε μ' ένα άλλόκοτο κοστούμι.

Είχε άφίσει τη φούστα του σά δόντια του σκύλου. Φορούσε λοιπόν τώρα την κολόττα του, τό βελουδένιο κορσάκι κι' ή περρούκα του είχε φύγει απ' τη θέση της όταν έπεσε πάνω σά λάχανα.

Μ' αυτό λοιπόν τό κοστούμι θά κινούσε την προσοχή του πρώτου χωροφύλακα, που θ' άπαντούσε. Μά την εποχή του Ναπολέοντος Γ' οί χωροφύλακες ήταν σπάνιοι στίς έρημικές αυτές συνοικίες.

Λαχανιασμένος, μ' ατρελλός απ' τη χαρά, ο Φρέδος χτυπούσε κατά τά μέσάνυχτα στην ταβέρνα της πλατείας.

Άλλη μια φορά άκόμη, χάρη στην τόλμη του, την έτοιμότητά και την έπιτηδειότητά του, είχε σωθή!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Η πολύτιμη βαλίτσα

Τρεις άνθρωποι καθόνταν γύρω σ' ένα τραπέζι, όταν ο Φρέδος μπήκε στην ταβέρνα.

Ήταν ο Φιδές, ο Γάτουλας κι' ένας άλλος που ο Φρέδος δεν τόν έγνώριζε πολύ, και που τόν έλεγαν «Φαγάνα».

Έμπρός τους είχαν άπλωμένα χαρτιά κι' έσημείωναν πάνω σ' αυτά, διονοντας την έντύπωση τιμίων έμπορών που τακτοποιούσαν τά βιβλία τους, κι' όχι κακούργων, που έτοιμάζουν κόλπα.

Κι' όμως αυτό έκαναν.

Ο Φιδές είχε προσκαλέσει τούς δυό συμμορίτες, που τούς είχε έμπιστοσύνη, στην ταβέρνα της πλατείας Μωμπερ και κατέστρωνε μαζί τους τό καλύτερο σχέδιο γιά νά ρίξουν τό Σφάχτη στίς έκκληγές.

Η πόρτα του μυστικού παραμάγαζου, όπου οί κακούργοι βρισκόταν μόνοι, άνοιξε ξαφνικά.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΥΧΤΑ ΜΕ ΦΕΓΓΑΡΙ

Στόν κήπο μέσα που όλα τ' άνη Σε ύπνο ήσυχάζουνε γλυκό, Τη νύχτα τό φεγγάρι άπλώνει Ένα μανδύα ήπιονικό.

Της στέφνας τά νερά σκεπάζει Μ' ένα άσημόλευκο χαλί Και στό άνοιχτό, βαθύ πηγάδι Γέρνει γιά νά καθρεφτισθεί.

Κι' άκόμα δλόγυρα στό φτάχτη, Πού άνθούνε ρόδα εύγενικά Σάν άσημένα χύνεται άχνη Με χίλια φέγγη έκστατικά, ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠ' ΤΙΣ "ΦΥΣΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ."

1.-Ο ΚΟΥΡΥΔΑΛΟΣ

Δέν έχω ιδή ποτέ κορυδαλό, άν και σηκώνουμαι με τη χαρραγή. Ο κορυδαλός δεν είναι πουλί της γής.

Από τό πρωί καταπατώ τούς βόλους του χώματος και τά ξερά χορτάρια.

Όλόκληρα κοπάδια από γκριζά σπουργίτια ή από καρδερίνες με ζωηρά χρώματα κουνιούνται πάνω στους φράχτες των άγραδιών.

Ο κολοίδς επιθεωρεί τά δένδρα με τό έπίσημο κοστούμι του.

Ένα όρντιμι καταπατεί τά τριφύλλια και χαράσσει σάν σχοινί την ίσια γραμμή του πετάγματός του.

Πίσω απ' τόν τοσπάνη, που πλέκει καλύτερα κι' από γυναίκα, τά πρόδατα ακολουθούν τό ένα τ' άλλο. Κι' όλα λούζονται 'ς ένα φώς τόσο νέο, που ο κόρακας, άν και δεν προμηνάει τίποτε καλό, σέ κάνει νά χαμογελάς.

Άλλά άκούστε καθώς ακούω.

Δέν άκούτε από κάποιο μέρος, κει ψηλά, νά κοπανίζουν μέσα σέ μια λαματέρνια κούπα κομμάτια από κρύσταλλο;

Ποιός μπορεί νά μού πη από ποιά ψάλλει ο κορυδαλός;

Άν κοιτάξω στόν ούρανό, ο ήλιος μού καιεί τά μάτια.

Πρέπει νά παραιτηθώ από την ιδέα νά τόν ιδώ.

Ο κορυδαλός ζή στόν ούρανό, κι' είναι τό μόνο πουλί του ούρανού που ψάλλοντας ακούγεται ως έμάς.

2.-Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Δέν έκραξε ποτέ του. Δέν κοιμήθηκε ποτέ του μέσα σ' όρνιθώνα.

Είναι ξύλινος με πόδια σιδερένια, στη μέση του στήθους του, και ζή χρόνια και χρόνια τώρα, πάνω σέ μια παλιά έκκλησιά, που δεν τολμούσε κανείς νά την ξαναχτίση. Μοιάζει με σιτοβολώνα κι' ή κορυφή των κεραμυδιών της είναι ίσια σάν τη ράχη του βωδιού.

Λοιπόν, νά που οί χτίστες παρουσίαστηκαν μια μέρα στην άλλη άκρη της έκκλησιάς.

Ο ξύλινος πετεινός τούς κοιτάζε, όταν ένας αϊφνίδιος άέρας τόν άνάγκασε νά στρέψη τη ράχη.

Και, κάθε φορά που γυρίζει, καινούργιες πέτρες τού φράζουν τόν όρίζοντα.

Ύστερα από λίγο, στρίφοντας τό κεφάλι μ' έν' άνατίναγμα, διέκρινε στην κορυφή του καμπαναριού που είχε τελειώσει, ένα νέο πετεινό, που δεν ήταν εκεί τό πρωί. Αυτός ο έξενος έχει ψηλά την ούρά του, άνοίγει τό στόμα του σάν κείνους που τραγουδάνε. Και, με τίς φτερούγες σά πλευρά, ολοκαινούργιος, άστράφτει στόν ήλιο.

Στην αρχή, οι δυο πετεινοί συναγωνίζονται για ειδικότητα. Άλλα ο γέρο ξύλινος πετεινός εξαντλήθηκε γρήγορα και παραδόθηκε. Κάτω απ' το μοναδικό του πόδι το δοκάρι κοντεύει να γκρεμιστεί. Γέρνει, κρατιέται, κοντεύει να πέσει. Τρίζει και στέκεται.

Είναι η σειρά των μαραγκών.

Γκρεμίζουν αυτή τη σαπισμένη πλευρά της εκκλησίας, κατεβάζουν τον πετεινό και τον γυρίζουν στο χωριό. Ο καθένας μπορεί να τον άγγιξη, αφού δώσει ένα δώρο.

Άλλοι δίνουν έν' αγγό, άλλοι μια πεντάρα και η Κα Λοριώ ένα άργυρό νόμισμα.

Οι μαραγκοί ήπιαν καλά, κι' αφού συζητήσανε για τον πετεινό, αποφάσισαν να τον κάψουν.

Το έκαναν μια φωλιά από άχυρα και κλαδιά και τούβαλαν φωτιά.

Ο ξύλινος πετεινός σπινθηροβολά φωτεινά, και η φλόγα του ανεβαίνει προς τον ουρανό, που τόσο καλά τον είχε κερδίσει...

(Απ' το γαλλικό του Jules Renard)
ΚΩΣΤΑΣ ΤΡΟΥΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΧΡΗΣΜΟΙ ΚΑΙ ΜΑΝΤΕΥΜΑΤΑ

Αγαπητοί μου,

ΛΑΒΑ προχθές από φίλο μας ένα γράμμα κάπως άπρόοπτο: Μ' έρωτούσε στα καλά καθούμενα τι φρονώ για τους χρησμούς των αρχαίων Μαντείων, — για τις προφητείες των Τειρεσίων, των Καλχάντων, των Κασσανδρών και πάσι λέωντας, — και με παρακαλούσε να γράψω μια Έπιστολή. «Α, μπά! είπα άμα διάβασα το γράμμα» αυτό δεν είναι θέμα για τα παιδιά.» Άλλα δεν μου έφευγε κι' απ' το νού! Δεν συλλογιζόμουν από τη στιγμή εκείνη παρά χρησμούς και μαντεύματα. Αρχαία, νεώτερα, σύγχρονα, σημερινά... Προσπαθούσα να ιδώ, να εξακριβώσω τι φρονώ κι' εγώ γι' αυτά, — πράγμα που συστηματικά δεν το είχα κάνει ποτέ μου. Και σιγά-σιγά άρχισα να βρίσκω πως ο φίλος μας είχε δικιο και πως το θέμα δεν είναι ανάξιο μιας Έπιστολής. Γιατί όχι; Τα παιδιά διαβάζουν κι' ακούουν καθεμέρι για χρησμούς. Η άρχαία ιστορία, η άρχαία λογοτεχνία, που μαθαίνουν στο Σχολείο, είναι γεμάτες. Και οι χρησμοί αυτοί των άρχαίων βγαίνουν άληθινοί όλοι. Κι' οι σκοτεινοί κι' οι καθαροί, κι' οι ίσοι κι' οι διαφορετικοί. Πώς;

Ο Οιδίπους, παραδείγματος χάρι, όταν έρώτησε το Μαντείο των Δελφών για την τύχη του, — κι' ήταν γενική τότε συνήθεια να ρωτούν τα Μαντεία, — ο Απόλλων, διά της Πυθίας, το άποκριθήκε: «Θά σκοτώσης τον πατέρα σου και θά παντρευτής τη μητέρα σου!» Κατατρόμαξε, έφριξε ο δυστοχισμένος και, πάντα με την ιδέα πως γονείς του ήταν οι βασιλείς της Κορίνθου που τον είχαν αναθρέψει, δεν ξαναγύρισε στην Κορίνθο, για να μην άληθεύη τέτοιος χρησμός. Άλήθεια έφθε δμως, καθώς ξέρετε, στας Θήβας, γιατί εκεί ήταν οι άληθινοί του γονείς, ο Λαίος ο κακόμοιρος που τον σκότωσε στο δρόμο, κι' η Ιοκάστη, που άνυποπτος την έκανε γυναίκα του. Τι πρέπει λοιπόν να πιστέψουμε; Η Πυθία είχε τη δύναμη να προβλέπη, να προμαντεύη τις τύχες των ανθρώπων; Η ό χρησμός αυτός δόθηκε στο βρόντο και κατά σύμπτωση βγήκε; Η δεν έδόθηκε ποτέ; δηλαδή είναι μύθος κι' αυτός, φέμμα, όπως κι' όλη αυτή η ιστορία του Οιδίπου;

Το άπλοώτερο βέβαια θάταν να πιστέψουμε το τελευταίο αυτό και να ήσυχάσουμε. Άλλα υπάρχουν άλλα πράγματα που μάς δυσκολεύουν, που μάς έμποδίζουν. Έννοώ κάποιες μαντείες, κάποιες προφητείες, χρησμούς να πούμε νεώτερος, σημερινούς, που βγαίνουν συχνά και άποτελούν γεγονός βεβαιωμένα, θετικά. Μερικοί όπνωτισμένοι π: χ: έχουν τη δύναμη να προβλέπουν και να προλέγουν. Έπάρχουν, φαίνεται, άνθρωποι οργανισμοί που, σε μια όρισμένη κατάσταση, άποκτούν αυτή τη θαυμαστή ιδιότητα. Γιατί να μην υποθέσουμε ότι κι' οι διάφορες Πυθίες, μάντισσες και μάντηδες των αρχαίων, ήταν τέτοιοι, ιδιαίτεροι, επιδεκτικοί οργανισμοί; Λέγουν μάλιστα για την Πυθία, πως χρησιμοδοτούσε καθισμένη 'ς ένα τρίποδο, έπάνω από μια τρύπα της γης, που έδγαζε μεθυστικές αναθυμιάσεις. Αυτές οι αναθυμιάσεις την όπνωτίζαν, χωρίς να παίρνει μέρος ο Φοίβος. Απόλλων, παρά το πολύπολο κανέναν από τους ίερείς του, που έσπούδασαν τις άπόκρυφες αυτές έπισημες στην Αίγυπτο... Θά πητε: Τότε λοιπόν γιατί οι περισσότεροι χρησμοί ήταν σκοτεινοί και μερικοί μάλιστα διαφορετικοί, κατεργάρικοι, — όπως το «ήξεις άφίξεις» και το «Άλον ποταμόν διαβάς», που μπορούσαν να έξηγηθούν κατά δυο τρόπους; Αυτό δεν σημαίνει! Και ελίκρινεις ακόμα χρησμοί μπορούσε νάταν σκοτεινοί, όταν η Πυθία δεν είχε τόσο μεγάλη δύναμη, ώστε να διακρίνη το μέλλον καθαρά, να το διαβάξη όπως σε βιβλίο. Όσο για τους κατεργάρικους, αυτοί γραφόνταν από τους ίερείς, όταν η Πυθία τους δεν είχε

καθόλου δύναμη. Φυσικά, δεν ήταν πάντα εύκολο να βρίσκουν μια γυναίκα που να όπνωτίζεται και να μαντεύη. Και για να μην κλείση το χρυσοφόρο Μαντείο, έπαιρναν μια όποιαδήποτε, που ήξερε μόνο να προσποιητεί τη «φοιδόληπτη», την έμπνευσμένη, κι' έδγαζαν μόνοι τους τους διαφορετικούς χρησμούς.

Ένα τέτοιο παράδειγμα, πολύ διαφωτιστικό, έχουμε και στις ήμέρες μας. Μια περίφημη «όπνωτιζόμενη» στην Ιταλία, η Εύσπαία Παλλαδινό, — ένα μέντιουμ, όπως λέγεται στον πνευματισμό, — έχασε άξαφνα τη δύναμη που την έκανε να κινή τραπέζακια ή να μαντεύη μ' έπιτυχία μερικά πράγματα. Και τότε, για να μη χάση και τη φήμη της και τα κέρδη της, τώρριξε στην κατεργαρία: τα τραπέζακια της τα κουνούσε με μηχανισμούς και για μαντείες έλεγε ό,τι της έρχόταν. Έγέλασε μάλιστα τότε και πολλούς σοφούς, έπιστήμονες, σαν το Μαντεγάτσα. Η ίδια το όμολόγησε, αφού άπόνησε πάλι τη δύναμή της.

Σας είπα άλλη φορά, πως δεν πιστεύω στα «πνεύματα» όπως οι πνευματιστές, που νομίζουν πως βρίσκονται 'ς επικοινωνία με τον άλλο κόσμο. Αυτό τουλάχιστο δεν άποδείχθηκε ακόμα. Πιστεύω όμως, — γιατί αυτό είναι άποδειγμένο, — πως μερικοί ιδιαίτεροι άνθρωποι, είτε όπνωτιζόμενοι, είτε κατ' άλλον τρόπο, έχουν μέσα τους ή άποκτούν τη δύναμη να μαντεύουν. Είναι βέβαια θαυμαστό, ανεξήγητο, όχι όμως όπερφυσικό. Κι' υποθέτω πως τέτοιοι άνθρωποι, άντρες ή γυναίκες, θάταν κι' οί άρχαίοι που χρησιμοδοτούσαν σωστά. Όπωςδήποτε, πολλά μυστήρια υπάρχουν στον κόσμο, που ή θετική Έπιστήμη δεν τά έξιχνάσε ακόμη. Άς είμαστε λοιπόν έπιφυλακτικοί. Όύτε να τά πιστεύουμε όλα, ούτε πάλι να λέμε «φέμματα είναι!» Και να ήσυχάζουμε...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

6

Η Έλπίδα, δώρο θείο, συντροφεύει όλο το βίο, μαύρες σκέψεις μάς ναρκώνει, 'ς τη χαρά μάς πλησιάζει, την ψυχή μας ένθουσιάζει και το σώμα μας τονώνει.

Δίπλα 'ς τον άρρωστικένο και 'ς τον κάθε πικραμένο την παρηγοριά χαρίζει.

Άνθρωπος χωρίς έλπίδα σ' άτυχίας καταγίδα δεν άντέχει, γονατίζει.

CHEF

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

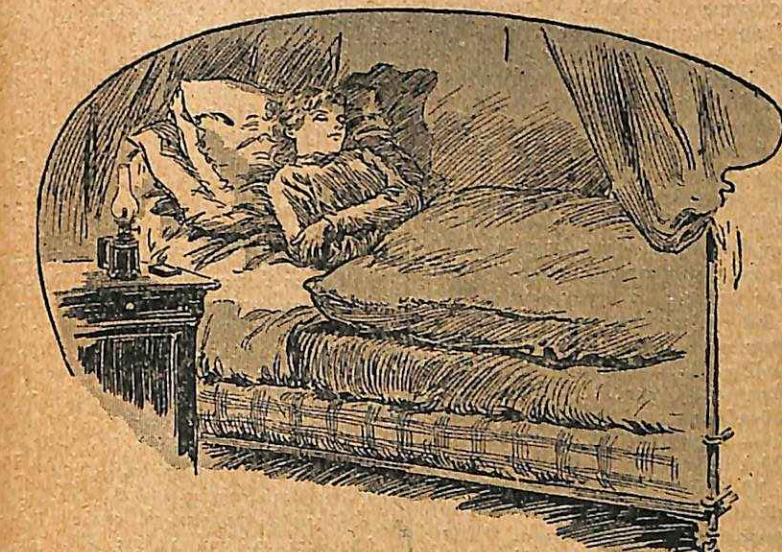
Μυθιστόρημα υπό AUGUSTA LATOUCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ'. (Συνέχεια)

Κι' αφού κλέβει έτσι τον κόπο της Διονυσίας, της έπιστρέφει άδειο το καλάθι της.

— Έυχαριστώ! της λέγει εκείνη με ευγένεια.

Μά έπι τέλους!... Τίποτε δεν μπορεί να γίνη μ' αυτή τη Διονυσία! Βά-

«Ξαπλώθηκε στο κρεβάτι της ντυμένη» (Σελ. 292, στ. γ').

ζουν δυναμίτη στο σπίτι της της κλέβουν τη δουλειά της, και κείνη ούτε θυμώνει καν. Όύτε ένα μαλλιοτράγημα δεν μπορεί να γίνη έτσι. Κρίμα στους κόπους, κρίμα στις προκλήσεις.

Η Τρουσέτ δεν καταλάβαινε τίποτα. — Παράξενοι άνθρωποι αυτοί οι Κουτουριέ, έλεγε το βράδυ, ύστερα από τη δουλειά, στον Δουμπούκ. Νομίζεις πως όσο τους κάνεις κακό, τόσο περισσότερο είναι ευχαριστημένοι! Νά σου πώ, βαρέθηκα να τους κάνω χάρες.

Ο Δουμπούκ όμως που δεν συμφωνούσε της άποκριθήκε,

— Έ τότε, να τους ευχαριστήσω με ως το τέλος, και με θάνατο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΘ'

Η έντίμηση του Μωρίς

Η Διονυσία γύρισε στο σπίτι της κρατώντας το δεξί της μπράτσο με το άριστερό της χέρι.

Το κρύο έτσουζε δυνατά. Το χτυπημένο χέρι της πονούσε και συλλογιζότανε πόσο θλιβερό θά ήταν το θέαμα του χαλασμένου της σπιτιού.

Όλ' αυτά όμως δεν την έμπόδιζαν να περπατά έλαφρά και να νοιώθη μέσα της δεν ξέρω ποιά δύναμη να την γεμίξη όλόκληρη.

Όταν βρέθηκε μπρος στην πόρτα του σπιτιού της και είδε τα χαλάσματα στο φως του φαναριού, σταμάτησε

λιγάκι πριν να μπή. Έπειτα, από φόβο μήπως άν πειράξη την κλειδαριά, γκρεμιστή όλη ή πόρτα, έσκυψε και χώθηκε μέσα με τα γόνατα, σαν τον λαγό στη φωλιά του, από την τρύπα που είχε άνοιξη ή δυναμίτη.

— Βάζω στοιχήμα πως τέτοιες πόρτες με τέτοιες νταντέλλες, δεν έχει ούτε στο Παλάτι. Τι λές, μητέρα; φώναξε φαιδρά ενώ σερνότανε ακόμα στα τέσσερα.

Σηκώθηκε, κοίταξε μπροστά της και γίνθηκε κατακόκκινη από τη ντροπή της. Στον τόπο της μητέρας της είδε μπρος της τον... Μωρίς Μπεκκάρι!

— Σοφ ζητώ συγχώρηση, Διονυσία, είπα αυτός άμέσως. Είχα έρθει να ιδώ το δυστύχημα... ή καλύτερα... τα θύματα. Κ' έπειδή ή κυρία Κουτουριέ είχε βιαστική ανάγκη να βγή για να

φροντίση να διορθωθούν αυτές οι ζημιές, της έπρότεινα να μείνω να φυλάξω το σπίτι ως που να γυρίση. Το βλέπεις και σύ, όπως το είδα κι' εγώ, πως φθάνει να σκύψη κανέναν και να μπή μέσα από το άνοιγμα της πόρτας. Δεν φοβήθηκες που με είδες, έλπίζω.

— Α! ναι! μά... όχι, καθόλου! μόνο δεν ήξερα... εγώ πρέπει να σοφ ζητήσω συγχώρηση.

— Και γιατί; γιατί μπήκες στο σπίτι σας; Θά φοβήθηκες πολύ χθές, έ!

— Έγώ; ά! ναι, για τον πατέρα όμως.

— Και για τον έαυτό σου; Δε φοβήθηκες;

— Ό! όχι! Έπαιζα πιάνο.

— Θά τραντάχθηκες φοβερά! και θά έαφνιαστήκες.

— Νά έαφνιασθώ! καθόλου.

— Πώς! Δε λέγω, μπορεί να ήξερες πως οι άπεργοί είχαν έπιθυμία να βάλουν φωτιά σε μερικούς, δεν πιστεύω όμως πως θά καθόσουν στο πιάνο, άν ήξερες το σχέδιό τους, όπως μου είπε ή μητέρα σου.

— Άπ' έναντίας. Τό ήξερα και γι' αυτό...

— Πώς; τι θέλεις να πής;

Έκανε να το άποκριθί «θέλησα

να προφυλάξω τον πατέρα μου», αλλά δεν μπόρεσε. Ντρεπότανε πολύ να δείξη τη γενναιότητά της. Γι' αυτό είπε:

— Έπρεπε να κάμω τα άδύνατα για να σώσω τον πατέρα μου. Κι' έτσι όλα τελείωσαν καλά, ή καλύτερα, όσο το δυνατό λιγώτερο άσχημα, αφού κανείς δεν έπληγώθηκε.

— Πώς κανείς; ή κυρία Κουτουριέ μου είπε πως έκτόπησε στο χέρι. Και βλέπω πως το κρατάς με το άλλο σου. Σοφ πονεί;

— Μπάρ, δεν μ' έμποδισε καθόλου να δουλέψω σήμερα σαν και κάθε μέρα...

Μόλις ή Διονυσία μπήκε στο σπίτι και βρέθηκε μπρος στον Μωρίς, μία ιδέα την έκορίψε: πως ν' άποφύγη τα βλέμματά του.

Στο χαμηλό φως της λάμπας που φωτίζε άμυδρά το δωμάτιο, χώθηκε άνάμεσα στη σπασμένη πόρτα και τον ραγισμένο μπουφέ, στη γωνιά που σχημάτιζε με τον τοίχο.

Έτσι, όπως κρατούσε περασμένο στο μπράτσο της το κατσαρολάκι όπου έδαψε το φαγητό της, ενώ όποστήριζε μαζί το άλλο πονεμένο χέρι της, με το φτωχό κοστούμι της καθαρίστρας, ή Διονυσία έμοιαζε σαν νάθελε να χαθή μέσα στον τοίχο, σαν να φώναζε να της δοθί χάρη. Γιατί, να βρεθί μια τέτοια ώρα, ύστερα από όχτώ ώρων βαρεία δουλειά στο κάρβουνο κ' έαφνικά μπροστά στον Μωρίς, με τα χέρια

«Χώθηκε σαν το λαγό από την τρύπα...» (Σελ. 301, στ. β').

κατάμαυρα και το πρόσωπο μουντζουρωμένο από το κάρβουνο, της έκανε τόσο κακό που της έρχόταν να φωνάξη:

— Ναι, πονώ! μά όχι από το χέρι μου. Υποφέρω γιατί σας βρίσκω μπροστά μου. Λυπηθήτε με και φύγετε. Ο Μωρίς έμάντευσε λιγάκι την ντροπή της παιδικής του φίλης.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΕΤΑΙ εις τους Συνδρομητάς της «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ» ότι, κατά την ΔΗΛΩΣΙΝ του 32ου φύλλου, η ετήσια συνδρομή, από 1ης Ιουλίου, ΗΥΣΗΘΗ εις δραχμὰς 25 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ φράγκα 25 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Ἐπομένως οἱ πληρωσάντες ἤδη ὀφείλουσι νὰ στείλουν τὴν ΔΙΑΦΟΡΑΝ, ὑπολογίζοντες, οἱ μὲν τοῦ Ἐσωτερικοῦ λεπτὰ 75, οἱ δὲ τοῦ Ἐξωτερικοῦ δρχ. 3,40 (ἢ φράγκα 1,30) δι' ἑκάστον μῆνα ἀπὸ 1ης Ἰουλίου μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ λήγει ἡ μὲ τὴν παλαιὰν τιμὴν πληρωθεῖσα συνδρομὴ των.

ΘΕΡΙΣΜΑ

Μετ' αὐτοὺς ἀγροῦς τοὺς θεωρημένους κοπάδι ἀπ' ἀρνία βοσκή καὶ ὁ βοσκὸς περὶ θλιμμένους ἀγροῦς π' αὐθαΐνουν καὶ οὐνοῦ καὶ κλαῖν καὶ σὲ λυποῦν γλυκὰ καὶ γιὰ τὴ φύση σου μιλοῦνε. Καὶ πιδ μακρὰ κότες θερίζουν καὶ ἄντρος τὰ κίτρινα σπαρὰ ποὺ παύουν πιδ νὰ κυματίζουν. Κάτι λὲς παίρνεται ἀπ' τὴ Φύση καὶ ποὺ ἔδινε ὁμορφίαν... ἴσως ἢ Ἀνοιξὴ ἔχει σβῆσι...

Γάιος Ἀνδρῆς

ΕΝΑ ΔΟΥΛΟΥΔΙ

Σήμερα, δὲν ξέρω γιατί, σηκώθηκα ἀπ' τὸ κρεβάτι ἀλλοιότι-κος. Ἀφοῦ ἦπα τὸ γάλα μου, ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἦταν νὰ τρέξω στὸ ντουλάρι, ὅπου εἶναι φυλαμένα διάφορα θυμῆματα τῆς παιδικῆς μου ζωῆς. Σκαλίσαι ὦ, ὅρες ὁλόκληρες σ' αὐτὰ, ἀσκοπα! οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ἔξερα τί γύρευα! Ἀξαφνὰ, τὸ μάτι μου ἔπεσε πάνω σ' ἕνα χρυσοδεμένο, περιποιημένο βιβλίο. Τόβγαλα ἀπ' τὴ θέση του γιὰ νὰ τὸ ἰδῶ. Κεῖ ποὺ τὸ φυλλομετροῦσα, ἔπεσε ἀπὸ μέσσω τὸ ἕνα λουλούδι. Ζα-λίστηκα. Δὲς σὰν κάποιον ἐνστικτο μ' ἐσπερῶε, καὶ γύρισα τὰ φύλλα πίσω, σταμάτησα στὸ ἐξω-φυλλο. Διάβασα: «Ἀναγνωστικὸ τετάρτης Δημοτικῆς».

Εἴχαμε κάνει διάλειμμα. Ἐγὼ κι' ὁ φίλος μου συριανούσαμε κάτω ἀπ' τὴν μυγαλιὰς τῆς αὐλῆς τοῦ σχολείου. Ἦταν ἀνοιξὴ κι' εἶχαν ἀντίσει. Στὰ κλωδιά τους σκαλωμένα πουλάκια μελαΐ-δουσαν γλυκὰ. Ὁ οὐρανὸς κα-τάγαλανος οὔτ' ἕνα λεπτὸ συν-νεφάνι χαλοῦσε τὴν ἀρμονία. Ὁ ἥλιος ἔριχνε μὲ χάρι τὶς ζωον-νες ἀχτίδες του. Ἦταν μὲν ῥαία ἀνοιξιάτικη μέρα. Εἴπαμε, οἱ δύο φίλοι, πᾶν νοὶ χερί-χερι. Σιωπή. Οὐκί-ζαμε τὴν Ἀρμονία τῆς Φύσης, ριχνοντας τὴ ματιά μας πότε στὰ

λουλούδια τοῦ περιβολιοῦ, ποὺ-βγαζαν μιὰν ὁμορφὴν μοσχοβο-λιά, πότε στὶς ἀνθισμένες μυγα-λιὰς, πότε στὰ πουλάκια, ποὺ πετοῦσαν τρελλὰ, καὶ πότε στὸν καθάριον οὐρανόν... Τὰ μάτια μας λαμποκοποῦσαν... Κάθε τό-σο συναντιόνταν κι' ἕνα χαμόγε-λο ζωγραφίζονταν στὰ χεῖλῃ μας. Ὁ φίλος μου, σὲ μιὰ στιγμή ποὺ βρισκόμαστε κάτω ἀπὸ μιὰ μυγαλιά, ἀπλώσε τὸ χερί κι' ἔκοψε ἕνα λουλούδι. Μοῦ τὸ προ-σέφερε, λέγοντας: «Πάρ' το, κα-λέ μου φίλε, αὐτὸ τὸ λουλούδι... Πάρ' το καὶ βάλ' το στὸ βι-βλίό σου, γιὰ νὰ θυμᾶσαι τὴν ὁμορφὴν αὐτὴ μέρα κι' ἴσως καὶ μένα...» Τίποτ' ἄλλο δὲ μοῦπε. Τὸ πήρα. Τὸ πλησίασα στὴ μυ-τίτσα μου μῦριζε τόσο ὠραῖα!... Ὅπως μοῦ σύστησε, τώβαλα στὸ βιβλίο μου, ὅπου εἰμνε ξε-χασμένο τόσα χρόνια...

Τώρα ὁ φίλος μου βρίσκεται μακριά. Πόδες ξέρεῖ ποῦ... ἴ-σως στὴ γλυκεῖα τὸν πατρίδα, ἴσως στὴ μακρὴ ξενιτεία... ἴ-σως κοντὰ στοὺς γέροντες γονεῖς του, συντροφισμένους τους, ἴσως χωρισμένος γιὰ πάντα ἀπ' αὐ-τούς... ἴσως ἔρημος σὲ κανένα παλ-τι ἢ σὲ καμμιὰ καλυβούλα... ἴσως στὸν τάφο...

Καὶ σκύβω, σκύβω μὲ συγκίνη-ση, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, καὶ σηκώνω ἀπὸ κάτω τὸ λουλούδι ποὺ πεσε μέσ' ἀπ' τὸ βιβλίο. Καὶ τὸ φέρνω, ἀργά, σιμὰ στὰ χεῖλῃ...

Ἀφελὴς Γυμνασιόπαις

ΠΟΥ ΒΥΡΙΣΚΟΜΑΙ!

Καθημένη πλησίον τοῦ παρα-θύρου μόν, κάνω μὲ τὸν νοῦ μου αὐτὴν τὴν φιλοσοφικὴν μελέτην, σκέπτομαι δηλαδὴ ποὺ εὐρίσκομαι! Μὴ νομίστε πὼς εἶναι καὶ τόσο εὐκόλο πράγμα νὰ τὸ εὐ-ρη κανεῖς. Καθόλου! Εἶναι μάλι-στα ὀρεκτὰ δύσκολο...

Ἐν πρώτοις εἶμαι ὁ «Παντα-χοῦ Παρών» καὶ καθόμαι σὲ μιὰ καρέκλα, ἔπιπλο τοῦ γραφείου μου. Τὸ γραφεῖο μου εἶναι δω-μάτιον τῆς οἰκίας μου, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὴν Μαζαρίταν, ἔν ἀπὸ τὰ προάστεια τοῦ Ραβλίου. Τὸ Ραβλίον, ποὺ ὅλοι βέβαια δὲν δὲ τὸ ξαίρετε, εἶνε συγκρότημα προαστείων τῆς Ἀλεξανδρείας, μίᾳ τῶν κυριωτέρων πόλεων τῆς Κάτω Αἰγύπτου. Ἡ τελευταία εἶ-ναι διαμέριμα τῆς Αἰγύπτου, χώρας τῆς Ἀφρικῆς. Ἡ Ἀφρικὴ εἶναι μίᾳ τῶν πέντε ἡπείρων τῆς Γῆς, ἡ δὲ Γῆ οὐράνιον σῶμα αἰ-ωροῦμενον εἰς τὸ Χάος, εἰς τὸ Ἀπειρον. Φαντασθῆτε λοιπόν, πὼς αἰω-ροῦμαι κι' ἐγὼ εἰς τὸ Ἀπειρον! Μόνον ποὺ τὸ σκέπτομαι, κοινοῦν νὰ πέσω ἀπ' τὴν καρέκλα μου...

Πανταχοῦ Παρών

ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ...

Μιὰ φορὰ, ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΓ' ἔμνε ἐξω ἀπὸ τὸ Παρίσι, σ' ἕνα χωριουδάκι, ἕνας γέρος ἀξιωμα-τικός κι' ἐφύλαγε μιὰ ἀποθήκη πυρομαχικών, ἐπερνούσε δὲ τὶς ὁρὲς του διαβάζοντας διάφορα βιβλία.

Μιὰ μέρα ἔτυχε νὰ περνᾷ ἕνας πρίγκηψ ἀπὸ ἐκεῖ. Ἐσταμάτησε κ' ἐρώτησε τὸν γέρο ἀξιωματικό πὼς τὰ περνᾷ.

«Πὼς νὰ τὰ περνᾷ, ὑψηλότη-τε! Ἀπῆλθες ὁ ἀξιωματικός, κα-θόμνε ἐδῶ καὶ περνᾷ τις ὁρὲς μου διαβάζοντας, ἀλλὰ τώρα δὲν ἔχω κανένα βιβλίο. Ὁ πρίγκηψ τοῦ εἶπε ὅτι θὰ τοῦ στείλῃ ἕνα βιβλίο νὰ διαβάσῃ. Καὶ τὴν ἄλ-λην ἡμέρα τοῦ ἔστειλε τὸν α' τό-μο ἐνὸς μυθιστορηματος ποὺ τὸν εἶχε γερμῆσει... χαρτονομίσματα.

Σὲ τρεῖς-τέσσερες ἡμέρες, ἐπέ-ρασε πάλι ὁ πρίγκηψ ἀπὸ ἐκεῖ, νὰ ἰδῇ ἕνα ὁ ἀξιωματικός εἰμνε εὐχαριστημένος. Ὁ ἀξιωματικός τοῦ εἶπε:

«Σὰς εὐχαριστῶ, ὑψηλότητε, ἀλλὰ θέλω καὶ τὴ συνέχεια...»

Ὁ πρίγκηψ ἀναγκάσθηκε νὰ τοῦ στείλῃ καὶ τὸν ἄλλο τόμο γεμᾶτο χαρτονομίσματα. Ἐσε-μείωσε ὁμοῦ: «τόμος β' καὶ τε-λευταῖος».

Δόρδος Βύρων

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Σ' ἕνα ἵπποδρόμιο τῶν Ἀθη-νῶν, εἶχαν μιὰ φορὰ καὶ σκυλιὰ γυμνασμένα, καθὼς καὶ μιὰ γάτα, ποὺ ἔκαναν διάφορα παιχνίδια.

Πέρασε ἕνας Γάλλος καὶ, βλέ-ποντας τὸ συνωστισμό στὴν πόρ-τα, ῥώτησε ἕνα παιδί ποὺ ἔβγαινε —Qu'est-ce qu'il y a?

(Κ' ἔς κ' ἵ ὁ ὅ; δηλαδή: τί εἶναι κεῖ!)

—Καὶ σκυλιὰ καὶ γάτες, κύ-ριε, τοῦ ἀπαντᾷ τὸ παιδί.

Περρότος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τοῦ πιάνου. Ἡ Δασκάλα:—Τάκη, τὸ πιάνο χωρὶς χρωματισμούς, δὲν ἀξίζει τίποτε! Τάκης:—Μὰ πὼς νὰ τὸ χρω-ματίσουμε, ἀφοῦ εἶναι καρυδέ-νιο;

Ἐσταλὴ ὑπὸ τοῦ Ὑπνοβάτου

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 18 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 36 Αὐγούστου 1922

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἀπο-κρίσιν πρὸς τὰς λέξεις ὁ «Ὀδῶν» τοῦ Συν-δρομητοῦ. Δὲν δίδω διευθύνσεις καὶ δὲν ἀναρῶνται ψευδώνυμα συνδρομη-τῶν. Δὲν ἀπαντῶ ἐκτενῶς παρὰ μόνον ὅταν μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ χρόνος, κατὰ σειρὰν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἕως τὸ μισθῆται κάθε Κυριακῆς, ποὺ κάμνω τὴν Ἀλληλογραφίαν.

ΜΑΡΙΑΙ, Παναγιώτηδες, Δέσποι-ναι,—μὲ ὅλα σας τὰ χαϊδευτικά,—χρό-νια πολλὰ γιὰ τὴ γιορτὴ σας. Νὰ ζή-σετε, παιδιά μου, νὰ προκόψετε, νὰ ευ-τυχῆσετε.

Μένουν ἀκόμη καμμιὰ δεκαεὶα συλ-λογαὶ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν ἐδομήσεν ἀκόμη καμ-μια. Τὸ σημειῶναι διὰ νὰ μὴν ἀνη-συχῶσιν αὐτοὶ ποὺ τὰς ἔσπειραν, βλέ-ποντες ὅτι στὸ σημερινὸν φυλλάδιο ἄρ-χισα πάλι νὰ δημοσιεύω ἀπὸ τὶς πρῶ-τες-πρῶτες συλλογὰς ποὺ ἔλαβα. Ἀλλὰ ὅχι ὁ γύρος δὲν ἐτελείωσε ἀκόμη... Γιατ' εἶναι ἀκόμη κι' αὐτὲς οἱ δέκα, ποὺ ἔφθασαν στὰ χεῖρά μου ἀφοῦ εἶχα κάμει τὰς Ἀσκήσεις αὐτοῦ τοῦ φυλλά-διου. Ἀργῆσαν νὰ ἔλθουν ἑστέλθησαν ὅμως ἔγκαιρος καὶ θὰ συμπεριληφθῶν.

Χαίρω ποὺ ἔγινε καλὰ, Γιουδιτῆς, καὶ περιμένω τὸ γράμμα σου ποὺ θὰ μοῦ λῇ πὼς περνᾷς στὴν Κηφισίαν. Εἶδες βέβαια τὴν Διηγήσιν τοῦ 32 φυλ-λου, ὅτι ὅσοι ἔχουν πληρώσει, πρέπει νὰ στείλουν τὸ ὑπόλοιπο τῆς συνδρομῆς. Ἀκούστε τί μοῦ γράφετε, ἀπὸ τὴ Σμύρνης, ὁ μπαμπᾶς τοῦ φίλου μου Καρδινιά: «...Θὰ συμφορηθῶμε μὲ ὅλη μας τὴν εὐχαρίστησιν διότι τὸ κάτω-κάτω, σ' ἐμὰς ἐδῶ, μὲ ὅλο τὸν ὕψος, μὰς κοστίζει τὸ φύλλο 60-70 παράδες χάρτινος, ποὺ ἄλλοτε, πρὸ τοῦ πολέμου, μὰς ἐκόστειε περισσότε-ρο. Δὲν θὰ μὰς πείραξε δὲ, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους συνδρομητάς, ἡ ἀναξήθη καὶ ἀκόμη, γιὰ τί εἶναι 25 δραχμὲς τὸ χρόνο μπροστὰ σὲ τόση ὕλη καὶ τόσα ποὺ μαθαίνουν τὰ παιδιὰ μας ἀπὸ σένα. Χαλὰνι σου ὅσο καὶ ἂν αὐθῆσῃς! Πὼς νὰ εὐχαριστήσω γιὰ τέτοια λόγια τὸν καλὸν μπαμπᾶ; Ἀ-φίνω δὲ καὶ τὸ ἐσπερῶμαι τοῦ!

Δαρισσαῖο Ἀγκανάκι, ἔλαβα καὶ τὸ γράμμα σου ἀπὸ τὴ Χαλκίδα καὶ τὴν περιγραφή τοῦ ταξιδιοῦ. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ μοῦ γράφεις πάλι συνά. Θὰ ἐξακολουθήσῃς χωρὶς νὰ σὲ μέλῃ ποὺ δὲν σοῦ ἀπαντῶ πάντα ἐκτενῶς;

Καὶ τὸ δικὸ σου γράμμα, Ἀριστο-φάνη, μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Ναι, εἶσαι δικαιολογημένος ποὺ ἄργησες νὰ μοῦ γράψῃς. Χαίρετίσματα στὴν Τσουτῆτρα. Εἴδατε δὲ τὰ ψευδώνυμά σας στὸ προηγούμενο.

Ἐλαβα καὶ τὰ δύο γράμματά σου, Τσιγγάνη, καὶ σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ. Σοῦ ἔστειλα ὅτι ἐξήγησες κι' ἐκράτησα τὸ ὑπόλοιπο γιὰ ταχυδρομικὰ Μ. Μυ-στικῶν. Γράφε μοῦ.

Ναι, Κλωθῶ, τὸ καλὸ καὶ σεμνὸ ἐκεῖνο παιδί, ποὺ τὸ βλέπεις στὸ χω-ριὸ νὰ σέβεται τόσο τοὺς γονεῖς του καὶ νὰ ρουπὶ τὸ φύλλο μου, εἶναι συν-δρομητὴς μου. Κι' εἶσι καλὰ εἶναι ὅλα τὰ γνήσια Διαπλάστυλα! Πε-ρμένω τώρα καὶ τὶς ἄλλες σου ἐντυ-πώσεις ἀπὸ τὸ χωριό.

Καὶ ἡ Γαλὴ τῆς Ἀγκύρας μοῦ γράφει κατὰ ὠραῖα: «Τὶ εἶναι, τὰ 75

λεπτὰ τὸ μῆνα ποὺ κάνει ἡ αὐξήσι τῆς συνδρομῆς; ἕνα γλυκὸ στὸ χαχαρο-πλαστικό. Ἀς τοῦμε λοιπόν ἕνα γλυ-κὸ τὸ μῆνα λιγώτερο, γιὰ νὰχομε τὴ γλῶσσα τὴ δική σου! Τὸ κομμάτι ὅμως ποὺ μοῦ στέλνεις γιὰ τὴν Σελίδα, εἶναι γραμμένο μαζὶ μὲ τὴν ἐπιστολὴ καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ χρησιμοποιήσω. Δὲν εἶπα τόσες φορές ὅτι τὸ κάθε τι πρέπει νὰ γράφεται χωριστὰ;

Χαίρω, Μαρία Γο. Εὐαγγελίδου, ποὺ ἔλαβες ἀφορμὴ ἀπὸ τὸ συμπλή-ρωμα νὰ μοῦ γράψῃς αὐτὸ τὸ ὠραῖο γράμμα, γιὰ νὰ μοῦ δείξῃς τὴν ἀγάπην ποὺ μοῦ ἔχεις μαζὶ μὲ ὅλο σου τὸ σπαιτικό. Ἐννοία σου, τέτοιες σκηνές, γύρω στὸ φυλλάδιό μου, ποὺ θέλει κα-θένας νὰ τὸ πρωτοπάρῃ, σὲ πολλὰ σπεί-τια γίνονται...

Γάμοι καὶ χαρές! Ἡ παλαιὰ καὶ πολυαγαπητὴ μου φίλη Μαρία Α. Καζακοπούλου, γνωστὴ στὸν κύκλο-μας ἄλλοτε μὲ τὸ ψευδώνυμο Ἀφρην, παντρεύθηκε μὲ τὸν κ. Μ. Ρήγαν, νο-μομηχανικόν. — Ἐπίσης, ἡ Κική Ι. ὁ Κυλάση, προσφίλης μου ἄλλοτε συν-ρομητριά μὲ τὸ ψευδώνυμο Σουλιώ-τισσα, ἀραβωνιάστηκε μὲ τὸν κ. Νι-κὸν Εὐθυμίου. — Ἐγκάρδιες εὐχές, θερμότερα συγχαρητήρια. Καὶ στὰ δι-κά σου, Κατεργαροῦλα!

Ῥωαῖς Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστει-λαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἰοῖς, Καν-Ὀμηρος, Ἐλένη Γ. Καμπελῆ, Ἑλληνικὸν Ἰδανικόν, Κωνσταντῆς, Πλανόδιος, Ἰωνικός, Ἀσπὴρ, Κολόμβος καὶ Μάρσαλα. — Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀδελφὴν τὴν ἐβδομάδα, ἀπὸ πρῶ-την φορὰν στέλλοντας, ἔλαβα τὰ ἐξῆς: «Σκηνὴ τὸ δρόμο». — «Τυ-χὲς». — «Ἀδολὲς ψευτιές». — «Γερωνι-κὲς Ἀναμνήσεις». — «Ἡ Αὐγὴ». — «Ἡ ἀγωνία μου». — «Μία περίεργη ἱστο-ρία». — Ἀπὸ τὰ Φαιδρά. — Παιδικὰ Πνεύματα.

Κριτικὴ τῆς προηγούμενης Σελίδος: «Δειλινὸ». Καλὸ ποιημα-τάκι. Μία παρατήρησις ἔχω: εἶναι σύντομο, ἀλλὰ φαίνεται μακρὺ. Γιατί ἡ ἰδέα του δὲν προχωρεῖ γοργά. Ὁ ποιητὴς, σὰ νὰ κομπιάζῃ, ξαναλεῖ τὰ ἴδια. — «Μεταμέλεια». Πολὺ καλὸ, παι-δικὸ, εὐαίσθητο, τρυφερό. Καὶ ἀρκετὰ καλογραμμένο. — «Ὁ Καστανὰς». Σύν-τομη περιγραφή, μὰ ζωηρὴ. Καὶ τὸ τέλος ὡμορφο. Πρωτοτυπία δὲν ἔχει, μὰ τῶβαλα γιὰ ἐνθάρρυνση.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὅδδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀ-ναρῶνται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιοῦτος δρ. 3. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναρῶνται ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Σε-πτεμβρίου 1922. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀγῶρια καὶ δὲ ἀπὸ Κ. εἰς ἡσυχία).

Νέα ψευδώνυμα: Πληγωμένη Καρδιά, ἄ. (ΚΜ). Κόρη τοῦ Βου-νοῦ, κ. (ΑΔ). Σαρδανάπαλος, ἄ. (Α). Ἐξαφανιζόμενον Ἰγνός, ἄ. (ΚΛ). Ναυτοπρόσκοπος, ἄ. (ΙΜ). Νεοσύριζος, ἄ. (ΚΠ). Τραγοῦδι τῶν Ὑμνῶν, ἄ. (ΑΚ). Ἀερικός Λωτός, ἄ. (ΝΒ). Σουφραζέττα τῆς Αἰγύπτου, κ. (Μπομ Ι). Μυ-στηριώδης Ἐπισκέπτης, ἄ. (ΙΙΙ). Ζάκ Σεπά, ἄ. (πὼς). Πώπα, κ. (ἐγὼ εἶμαι). Δημοκρατικός, ἄ.

(ΠΕ). Ξανθὴ Μαρκησία, ἄ. (ΚΚ). Βοριῆς, ἄ. (πὼ). Ἀρύγκα, ἄ. (Φιλελεύθερος). Κεραμπάν, ἄ. (Αούα). Μουδανιωτάκι, ἄ. (ΚΜ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτ. 75. Διὰ τὰς περιπέλειον 20 λεπτὰ ἢ λέξεις.

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰτα-λάξου: ὁ Πλανόδιος μὲ Μοσχο-μάγκα τ. Παρίσι. Τραγ. τ. Ἐνῶς, Πεταχτὸ Ναυτάκι, Ἰππόλυτον, Ρίταν, Ἐπαναστάτην, Κρυφὸ Σχολεῖο, Βεατρίκην καὶ μέλη τοῦ Συλλόγου Ἑλληνόπαις.—τὸ Μα-ριολάκι μὲ Ἰέρειαν τοῦ Πόνου, Ἀκκίλα, Κικήν, Νίτσαν καὶ ὁ-λους τοὺς ἀνακαλυπτάς.—ἡ Κα-τεργαροῦλα μὲ Κρυφὸ Χαμόγελο, Μαγν. Ρερματιά, Μικρὰν Γόση-σαν.—ὁ Καρούμπας μὲ Σκόρπια Φύλλα, Ἀφ. Γυμνασιόπ., Ξανθ. Βιολιστὴν, Ρίταν, Κικήν, Ξένην, Ἀνεμώνην, Τσιγγάναν, Πλειώ-νην, Κατεργαροῦλαν, Μαυροῦ-καν, Βεατρίκην, Κίρκην, Λευκα-διώτισσα, Στρομπούλαν, Ἰνὲς, Μέρφιδα, Δωδωναίαν, Φιλόραν.—ὁ Ἀσπύριος μὲ Νύμφην τοῦ Δάσους, Γυιὸν τοῦ Ψηλορείτη, Νεφέλην.—ὁ Μπάχ μὲ Βεατρίκην, Ἰωνικὸν Οὐρανόν, Μαγεῦν. Βο-σπόρον.—ὁ Ἰωνικός Οὐρανὸς μὲ Ἑλλήν, Οὐρανόν, Γαλάξ. Οὐ-ρανόν, Αἰθρ. Οὐρανόν, Γαλαν. Οὐρανόν, Οὐράνιον Θόλον, Οὐ-ρανίον Ὑμνον.—ὁ Ἀρχικαλα-μπουριστὴς μὲ Λευκὸ Ἀραπάκι, Ζιζάνιον τοῦ Πέρα, Ἰππόλυτον, Ρίταν, Φούριον, Μπερμπαντάκον, Μαυροῦκαν.—ἡ Σουφραζέττα τῆς Αἰγύπτου μὲ Σπαθὶ τοῦ Κων-σταντινου, Κώτσον, Σόρα Πμου-κῶν.—ἡ Πώπα μὲ Ξανθὸν Βιο-λιστὴν, Ἰων. Οὐρανόν, Φὸν Κολ-λοῦθον.—τὸ Ἑλληνοεργωπαῖκόν Μεγαλειὸν μὲ Ραντιγκῆ, Σηρε-τυέλ, Σόρα Δεζινέβ.—ἡ Ἀρύγκα μὲ Σόρα Πμουκῶ, Καρδιογνώ-στην, Μικρὰν Πριγκίπισσαν.

Ἐσταλὴ ὑπὸ τοῦ Γενικοφίλατου

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 204ου Διαγωνισμοῦ Ἀνθων. Αἱ λύσεις ἔκαστῃ μέχρι τῆς 20 Ὀκτωβρίου ἀλλὰ κατέπραν τῆς προ-θεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.]

544. Δεξιόγραφος

Ἀρθεο καὶ μηχανήμα Βάξω στὴ γραμμὴ, Κι' ἀξαφνὰ εὐρίσκεσαι Μὲ πολλοὺς μαζί, (Κι' ἴσως γιὰ ἐκδρομῇ).

Ἐσταλὴ ὑπὸ τοῦ Γενικοφίλατου

545. Συλλαβόγραφος

Τρεῖς γράμματα ἂν βάλης Στὴ σειρά μὲ προσοχή, Κάποια χώρα μὰς προβάλλει Ἀχαυὴ μὰ δυστυχῇ.

Ἐσταλὴ ὑπὸ τοῦ Γενικοφίλατου

546. Στοιχειόγραφος

Ὅλο τὸν κόσμο, λῦτα μου, Θὰ τὸν ἀποκοιμήσης, Ἀν, γιὰ νὰ γίνῃ μουσικός, Τὸ πρῶτο δὲν τοῦ οὐρύσης.

Ἐσταλὴ ὑπὸ τοῦ Γενικοφίλατου

547. Αναγραμματισμός

Χωρὶς ἐμένα, φίλε μου, Τί θάταν ἡ ζωὴ σου; Μονάχος συλλογίσου... Τὰ πρῶτα μου ἂν μετατεθῶν, Ἀλλάξω, παίρνω σῆμα Κι' εἰμ' ἐνὸς ὅλου τμήμα.

Ἐσταλὴ ὑπὸ τοῦ Γενικοφίλατου

Ἄριστα! μ' ἐνδιαφέρων ἐδιάβασα κι' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις γιὰ τὰ «παρα-φιλολογούντα» παιδιὰ βέβαια καὶ κα-τάχρησις εἶναι κακὴ! Ἰαβέρην (ἐστέ-λθησαν ὅλα π.τ.) Ὁρακίον Ἰδεώδες (τὸ διόρθωσα) πιστεύω ὅτι ἡ γνωριμία σου ἐπηρεάσθη καὶ σὲ μένα τὴν ἴδια χαρὰ! κι' ἂν δὲν ἔγραφα τίποτε, δὲν φταίει παρὰ ἡ ἑλλείψις τόπου δὲν δια-λέγω, βλέπεις, τὰ «γεγονότα» τὰ γρά-φω ὅπως ἔρχονται καὶ, ἄμα γεμίσι ὁ χώρος, στέπ! Συναγὼν Παταρόλον (ναί, γράφε μοῦ τώρα ποὺ ἔκαμες τὴν καλὴ ἀρχή! εἶμαι πολὺ εὐχαριστημέ-νη) Φθινόπωρον Ἠλιοβασιλεῖα (πε-ριμένω λοιπόν τὸν ἐξάδελφόν σου) Ἀγ-θαν Γ. Κ. (σὲ συγχάρω γιὰ τὸ ἐν-νέα) εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις καὶ μὴ μὲ ἐννίσῃς! Ἀντεδρόστον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ καὶ νὰ ἔλθῃς στὸ ἄλλο τα-ξίδι) Ἀνδρομιόνη Κουραμπιὴν (ἔστειλα τὰ γράμματά σου πάντα μ' ἐνδιαφέρουν) ἂν δὲν ἀπαντῶ εἰς δια-αὐτὰ εἶναι ἄσχετον) Μανώλην Μ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα) Ὀνησιον τῆς Ἀνατολῆς, Χαοῦν τῆς Ζωῆς κτλ.

Μικρασιανόπουλο, Σπυρ. Στ. Μιὰρ, Νέρονα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ). Ἀδελφὸν Βύρωνα, Ἀλφον τῆς Φύ-σεως, Ἀφρην Στέφανον, Φιλελεύθε-ρον Κεκοῦρατον (ἔστειλα). Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15ην Αὐγούστου, ἠεπαντῶσαι εἰς τὸ προσεχές.

Ἐσταλὴ ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κισσοῦ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλὰ στοιχεία δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος δρς). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λέξ. ἡ λέξις, με πᾶν δὲ στοιχεῖον λέξ. 40 καὶ με κεφαλᾶτα λέξ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50.

(KB' --- 762)

Εἰσερχομένη σὺν κύκλῳ τῆς Δι' ἀπλάσεως, χαίρετ' ἅπαντας. Ἰδιαιτέρως τὰ Ἡλιοπολιτικά.

Μελαχροινῇ

(KB' --- 763)

Μερμπαντάκο, ἂν μορεῖς ἀνακάμψῃ με. Πρόσεξε ὅμως μὴ φῶς τῇ χυλόπητῃ!

Μελαχροινῇ

(KB, --- 764)

Μερμπαντάκο, καλὸ ταξίδι. Μὴ κλαῖς πού ἀφίσεις τὴ Μέμφιδα. Μέμφις, παρηγορήσου.

Μελαχροινῇ

(KB' --- 765)

Φαίνεται, Μερμπαντάκο, ὅτι ἐσὺ μεταχειρίζεσαι αὐτὸ τὸ μέσον· τὸ μεταχειρισθῆκες στὸ τελευταῖο σου ταξιδάκι;

Νίτσα Ἰωαννίδου

(KB' --- 766)

Αράχνη, πρόσδεξέ νὰ μὴ σοῦ χάλασουμε τὰ δύχτια κ' ἔτσι ἡσυχάσουν τὰ Διαπλάσπουλα.

Σκούπα, Φαράσι

(KB' --- 767)

Νίτσα, Δόξα Ματωμένη, πρὶν ἀσπρίσετε τὴν Μαυρούκα θὰ σὰς σκουπίσωμεν ἐμεῖς.

Σκούπα, Φαράσι

(KB' --- 768)

ΒΕΑΤΡΙΚΗ, ΜΑΥΡΟΥΚΑ, ΓΕΛΟΔΑΤΡΙΣ, ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑ, ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ ΔΙΔΥΜΑΙΑ, ΜΕΜΦΙΣ, ΓΙΟΥΝΤΕΣ, ΙΝΕΣ, ΣΠΑΝΙΟΛΑ, ΡΟΚΕΤΤΑ, ΑΡΗ, ΗΡΩΔ Τ. ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ, ΦΙΛΕΡΗΜΕ, ΡΟΔΟ, ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ, ΥΠΕΡΗΦΑΝΕ ΕΛΛΗΝ, ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟ, ΑΚΚΙΛΑ, ΤΑΓΚΟ, ΔΟΞΑ ΜΑΤΩΜΕΝΗ, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστ. μέσω Διαπλάσεως;

Ευχαριστῶν ἐκ τῶν προτέρων, περιμένω.

ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

(KB' --- 769)

ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗ, τόσο σπουδαῖος εἶναι ὁ ΣΟΡΑ ΠΜΟΥΚΩ; Πιστεύω πὺς τέσσερις φθάνετε διὰ τὸν νικήσετε.

ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(KB' --- 770)

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ» Πλανόδιε καὶ Σο', εἰσθε πολὺ μικροὶ ἀκόμη γιὰ ν' ἀνακαλύψετε τὴ «ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ». Πέσατε θύματα τῆς κουτοπονηριάς σας. Στοιχηματίζουμε 25 δρ. γιὰ κάθε ψευδώνυμό μας; Ἐὰν δέχεσθε ἀποστείλατε εἰς Διάπλῃν 75 δρ. Ἡμεῖς ἀπεστείλαμεν. (Σημ. τ. Διαπλ. — Ἐλήφθησαν).

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ

(KB' --- 771)

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ» Παναστάτη, Ἡμπορεῖ νὰ σὲ λέγουν καὶ Ἀρμινιδῆ, ἀλλὰ γιὰ μᾶς θὰ εἶσαι πάντα ὁ Ἀνδρικής.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ

(KB' --- 772)

Αναλαμβάνω ἀντιπροσωπεῖαν οἰοῦντο Συλλόγου. Γράψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ

(KB' --- 773)

Αναλαμβάνω ἀντιπροσωπεῖαν οἰοῦντο Συλλόγου. Γράψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ

(KB' --- 774)

Αναλαμβάνω ἀντιπροσωπεῖαν οἰοῦντο Συλλόγου. Γράψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ

(KB' --- 775)

Αναλαμβάνω ἀντιπροσωπεῖαν οἰοῦντο Συλλόγου. Γράψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ

(KB' --- 776)

Αναλαμβάνω ἀντιπροσωπεῖαν οἰοῦντο Συλλόγου. Γράψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ

(KB' --- 777)

Αναλαμβάνω ἀντιπροσωπεῖαν οἰοῦντο Συλλόγου. Γράψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

[KB' --- 772]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΑΝΙΚΗΤΟΣ»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ

ΙΑΓΑΡΑΣ = Γ. Σπαβέρας,

Κλέφτικο Βόλι = Δ. Πλειώνης,

Γλυκαῖα Ἑλλάς = Ἰάκ. Πολυκράτης,

Ἀόρατος = Δῆμος Ντάλας,

Κολομπίνα = Α. Κ. Ξανθοπούλιδου,

Θέλμα = Οὐρανία Καρυνάκη,

Ἀσπρος Γάτος = Ξανθοπούλιδης,

Ἀεροπόρος = Π. Βουρδουμπάκης.

Ξανσελλάω, ἀδίκως φωνάζεις, διότι ὁ «ΑΝΙΚΗΤΟΣ» ἀνακαλύπτει μεθοδικώτατα καὶ ἀλάνθαστως.

ΤΡΕΜΕΤΕ! ΟΛΟΙ ΤΡΕΜΕΤΕ!

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Εἰς τὴν ἀγγέλιαν KB' = 750 τοῦ

συλλόγου «Ανίκητος» ἐκ παραδρομῆς ἡ διεύθυνσις ἐγίνε λανθασμένη, ἡ ἀκριβὴς εἶνε: Κουρσελ, Post-Resante Ἀθῆναι.

[KB' --- 774]

Μπαίνοντας κ' ἐγὼ στὸ γύρο

τῆς Διαπλάσεως, σὶς χαίρετ'.

Πληγμένη Καρδιά.

(KB' --- 775)

Πλανόδιε, σὲ συγχάρω γιὰ τὰς

ἀνακαλύψεις σου. Ἀούα!

Συριανὸς Παταρόλος

(KB' --- 776)

Ρίτα, μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ἡ

Σωσὺ Σπανδωνῇ.

Ναυτοπρόσκοπος

(KB' --- 777)

Καρδιογνώστη, εἶμαι σύμμαχος.

Περιμένω διεύθυνσή σου μέσω

Διαπλάσεως.

ΑΥΤΕΘΟΡΙΣΤΟΣ

(KB' --- 778)

Ἰδρὺθὴ Σύλλογος «ΖΕΥΣ» σκο-

πῶν διὰ τὸν Διάπλάσεως.

Πρόεδρος: Κίνιας, Γραμματεῖς:

Πάξης. Δοῖς: Φ. Πάξην, Ἐρε-

σοῦ 6, Ἀθῆνας.

(KB' --- 779)

Σόρα Λεξινέβ, Σηρετυέλ, Ἀρ-

χηγὲ τῆς Φυλῆς, εἴμεθα τῶν

ἰδίων φρονημάτων.

Ἰωνικός Ἀστήρ

(KB' --- 780)

Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ = Μέγας

Κρῆς, Δόξα. Κρητικόπου-

λο, Σηρετυέλ, Ἐλευθέρος Σηρ-

ναῖος, Καφετὸ Σπαθί, Νικηφό-

ρον Εἶφος.

Φθινοπωρινὸ Ἡλιοβασιλεμα

(KB' --- 781)

Σόρα Προμώ, κ' ἐγὼ σὲ συμ-

παθῶ. Γυὰ σου!

Σουφραζέττα τῆς Αἰγύπτου

(KB' --- 782)

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλά-

σιόκοσμο, χαίρετ' ἀπαξά-

παντας, Ἀστυνομικό, ἀούα!

Τραγουδῖ τῶν Θερκῶν.

[KB' --- 783]

Πάρι Ἰωαννίδη, Μιχαλάκη Κρά-

λη, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.; Ἀ-

παντήσατε.

Τραγουδῖ τῶν Θερκῶν

(KB' --- 784)

ΠΑΝΟΔΙΕ, συγχρητῆρια διὰ

τὰς ὁρὰς ἀνακαλύψεις σου,

Χά, χά, χά!!!

ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(KB' --- 785)

ΕΛΠΙΟΠΛΕΥΧΤΗ ΠΟΡΦΥ-

ΡΑ, εὐχαριστῶς δέχομαι καὶ

περιμένω. — ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(KB' --- 786)

ΑΛΙ! ὅλοι καὶ ὅλες. Ἀνταλλά-

σω Μ. Μυστ. Δοῖς: Δούκαν

Βουδούρη. Νέαν Φώκαια Μ. Ἀ-

σίας.

Ἰων

[KB' --- 787]

Ἄρα, γιὰ τὴν γιορτὴ σου χρο-

νια πολλὰ.

Ἰων

(KB' --- 788)

Ἄν ἐξούω, Ἑλληνοευρωπαϊκὸν

[KB' --- 787]

Ἄρα, γιὰ τὴν γιορτὴ σου χρο-

νια πολλὰ.

Ἰων

(KB' --- 788)

Ἄν ἐξούω, Ἑλληνοευρωπαϊκὸν

Μεγαλειόν, τί εἶδους μικρό-

βιον εἶσαι, διὰ νὰ ἀνταλλάξω

Μ. Μ.

(KB' --- 789)

Γάτε Γράχκε = Θλιμμένε Κισσέ

= Γ. Νόνη, τὰ συλλυπητήριά

μου διὰ τὴν ἀνακαλύψιν τοῦ Συλ-

λόγου σας. Ἐκδικούμαι.

Δοξασμένος Τσολιάς

(KB' --- 790)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΑΝΙΚΗΤΟΣ»

Δόξα Ματωμένη, Ὑπερήφανε

Ἑλλην, Δάφνης Στέφανε,

Ἀφελὴ Γυμνασιόπαι, Ἐπανα-

στάτη, Τριανταφυλλένια, Κική,

Πανελλήνιε Πόθε, Μερμπαν-

τάκο, Δοξασμένο Κρητικόπουλο,

τιμὴ μας θὰ τὸ θεωρούσαμε ἐὰν

ἐλαμβάνατε μέρος στὸν διαγωνι-

σμό μας.

[KB' --- 791]

Εἰσερχομένη εἰς τὸ κομρὸ σα-

λονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαί-

ρετ' ὅλους καὶ ὅλας.

Ξανθὴ Νεράϊδα

(KB' --- 792)

Προκηρήσσω Διαγωνισμόν καρ-

ποστά. Βραβεῖα τρία. Προ-

θεσμία μηνιαία. Δοῖς Α. Βεῖνό-

γλου, ὁδὸς Βόκερ, 13 Σμύρνη.

Μαθὴν Ἀράχνη

(KB' --- 793)

ΦΙΛΕΛΕΓΘΕΡΟΙ, ὑποστηρί-

ξατε τὸ σῆμά σας. — ΑΡΥΓΚΑ

(KB' --- 794)

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΩ Διαγωνισμόν

Ποικιλῶν. Βραβεῖα τέσσερα.

Προθεσμία δέμημος. Δικαίωμα

συμμετοχῆς δραχμὴ. Δοῖς Δημ.

Καπετανάκη, 73, Ἀγγλικὴ Σκά-

λα, Σμύρνη.

ΑΡΥΓΚΑ

(KB' --- 795)

Ἰππόλυτε, μετὴν KB' — 487 ἐν-

νοοῦσα τὴ «Νέα Τριανδρία».

Τσάρος

(KB' --- 796)

Σηρανόγ, γιὰ σένα αὐτὴ ἡ

μόδα μοῦ φαίνεται πολὺ δει-

λῆ.

Μυστηριώδης Ἰππεύς

(KB' --- 797)

Διαπλάσπουλα, Διαπλάσπου-

λες, ἀνταλλάσσω Μ. Μ. καὶ

εἰκονογραφ. δελτάρια. Δοῖς: Ρο-

βεσπιέρον, Ρ. Γ. Ἀθῆνας.

Ροβεσπιέρος

(KB' --- 798)

— ΕΝΗ, εἶσαι ἡ Γραταῖα καὶ

μένεις στὴν ὁδὸ Ἀκομινά-

του 68. Νίκο Βλάχο, εἶσαι ἀπα-

ράλλακτος μετὸν ΑΡΧΗΓΟ

ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ. ΚΑΡΔΙΟΓΝΩ-

ΣΤΗ, τὴν ἔφαγες τὴν Πήττα, εἶ-

σαι ὁ ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ — ΔΑ-

ΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ. Ἑλληνοη-

πειροτικὴ Εὐρυία, εἶσαι ὁ Μυ-

στηριώδης Ἀποκρυφιστὴς — Ἀό-

ρατος Προστάτης.

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ

(KB' --- 799)

Γλυκαῖα μου ΠΟΠΗ, τὴ σουρ-

παῖς, στὴν ἔκανε... ἡ ΡΙΤΑ

σου. Εὐχαριστήθηκες; Μὲ τὴν

Ἀλίκη... γράμμα ὀκτασέλιδο θὰ

λάβης.

(KB' --- 800)

ΣΩΤΟ, ἡ προσευχὴ ἦταν τόσο

ἀγνή ποῦ μοιάζε Παρθένας!

Δάκρυα μάνεβας... Εὐχαριστῶ

καὶ πάλι. Τί σοῦ γραψε ἡ Λάου-

ρα;

ΡΙΤΑ

(KB' --- 801)

Παρθενόν», τὴν KB' — 644 ἀγ-

γελία τὴν ἔβαλες, νὰ μᾶς δει-

ξῆς τάχα, ὅτι ἦρθε τὸ Παλικάρι

τῆς φακῆς «Ρίτα» ἀπὸ τῆ Σερ-

βία.

Νέος Ὀμηρος

(KB' --- 802)

Ανταλλάσσω Μ. Μ. με ἀπαξάπαν-

τας. Ἀπὸ τῆ Ρίτα με δέχο-

μαι.

Νέος Ὀμηρος

(KB' --- 803)

Ναπολέοντα, καλὸς ἐδέχθης τὸ

μαμαμπά σου· γρήγορα καὶ

τοὺς ἄλλους. Νέος Ὀμηρος

(KB' --- 804)

Διαπλάσπουλα, τὰ μάθατε; ἡ

Ρίτα πῆγε στὸ Ἰταλικὸ προ-

ξενεῖο κ' ἀγόρασε ἔσσο πάγο.

Νέος Ὀμηρος

(KB' --- 805)

Κική, Μαυρούκα, τὰ ὠραία σας

τετραδία μόλις χθὲς ἔλαβα.

Εὐχαριστῶ. Δικό μου ἔστειλα. Κι-

κή, εὐχαριστῶς θὰ σοῦ γράψω.

Σουλιωτοπούλα, Πανταχοῦ Πα-

ρών, γιὰ τὴν πρότασιν εὐχαριστῶ.

Ἔστειλα.

(KB' --- 806)